

слънчова-та система ако продължава свое-то постъпателно движение къмъ тъзи звѣзда, като извървява по 33.350,000 мили всяка година, не може измина това огромно разстояніе въ по-малко отъ 1.800,000 години!

Ако да можѣше човѣческо-то око да види тъзи грамадна картина, то какво чудно зрѣлище щеше да му са прѣдстави въ безпрѣдѣлность-та на вселенная! То щеше да види въ центра величественно-то слънце съ всичка-та тържественность на собствения му блѣскъ; а около него като вихрушка да са въртятъ планети-тѣ и десятки-тѣ хиляды огненны кометы. Блѣскавы и прѣкрасны мірове хвърчатъ близо до слънце-то; мірове огненны и хаотически са стрѣмятъ къмъ този великъ центръ съ страшна скоростъ и прѣхвъркватъ покрай него въ най-далечны-тѣ области на огромны-тѣ си орбиты. А самъ монарха върви напредъ; и негова-та великолѣпна дружина, като са покорява работливо на своя владика, слѣд-ва подыръ му кадѣ-то я поведе изъ пространство-то!

Ный достигамы тука предѣлы-тѣ, кои-то отдѣлятъ извѣстно-то отъ неизвѣстно-то. Ный слѣдвахмы великы-тѣ откритія на човѣческыя умъ въ Божія-та Вселенная. Ный си повыкахмы на помощъ врѣме и пространство, число и разстояніе и са убѣдихмы, че никаквы предѣлы не сж достаточны да ограничатъ стрѣмленіе-то ны. Тука азъ мож да са спрѣ и и да останѣ задоволенъ съ изложеніе-то на съвършенны-тѣ и дѣйствителны тържества на човѣческыя генія. Но както зари-тѣ на слънце, кога изгрѣва, прониквжтъ въ дълбочина-та на помощъ-та, и, като распрѣсватъ тъма-та, мракаво открыватъ земны-тѣ видове, кои-то скоро са обливатъ съ слънчова блѣскъ, тѣй сжщо и свѣтлина-та на човѣческо-то познание раздира завѣса-та, коя-то отдѣля извѣстно-то отъ неизвѣстно-то, и ясно открыва това, що са намѣрва задъ нея въ дълбочина-та на мракъ-тѣ.

Водимы отъ тъзи свѣтлина, ный ще са обрнемъ сега къмъ едно отъ най-възвышенны-тѣ умозрѣнія, до кои-то човѣческыя умъ са е нѣкога възвышавалъ. Азъ разумѣвамъ тука прѣдполагаемо-то откритіе на великыя центръ, около кой-то обыкалятъ мириады-тѣ звѣзды, кои-то съставляватъ нашя грамаденъ Млѣченъ-Плътъ.

Медлеръ, авторъ-тѣ на най-новы-тѣ изслѣдваніе върху **централно-то слънце**, отколѣ е былъ извѣстенъ на астрономическыя мѣръ като достоенъ наслѣдникъ на Струве въ управленіе-то на Деритека-та Обсерваторія. Исчисленіе-то на орбитны-тѣ движенія на двойны-тѣ звѣзды доставили му напълно заслужена слава, коя-то порасла още повече, кога-то слѣдъ седем-годишенъ дългъ и търпеливъ трудъ той обявилъ своя-та велика теорія за централно-то слънце.

Распространеніе-то на тяготенїе-то върху неподвижны-тѣ звѣзды, кое-то сега е съвършенно доказано отъ обыкаеніе-то на двойны-тѣ звѣзды, за вынаги утвърдило този фактъ, че въ велико-то семейство на звѣзды-тѣ, кои-то съставляватъ нашя звѣзденъ купъ, или, както отъ сега нататѣкъ ще го наричамы, наша-та **звѣздна система**, трѣба да има единъ **центръ на тяжесть-та** сжщо тѣй, както въ наша-ата слънчова система. Въ устройство-то на слънчова-та система ный видимъ едно огромно централно тѣло, заобыколено отъ малы и подчинены нему спътници. Сжщо-то ный виждамы и въ планети-тѣ, на кои-то вѣличина-та много пжти